

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: **Okresná prokuratúra Bratislava II**, so sídlom v Bratislave, Kvetná 13, proti žalovanému: **Mestská časť Bratislava - Vrakuňa**, so sídlom v Bratislave, Šíravská 7, *zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Šrobárom, so sídlom v Bratislave, Laurinská 12*, za účasti účastníka konania **BOD, s.r.o., IČO: 31 361 480**, so sídlom v Bratislave, Ipeľská 4, *zastúpeného advokátkou JUDr. Danielou Hudekovou, so sídlom v Bratislave, Heyrovského 1*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. SP/2285/2008/27/JF-66 zo dňa 19. decembra 2008, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k 4S 315/2010-58 zo dňa 9. decembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 315/2010-58 zo dňa 9. decembra 2011 v časti výroku o zamietnutí žaloby žalobcu **p o t v r d z u j e .**

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 315/2010-58 zo dňa 9. decembra 2011 v časti výroku o náhrade trov konania **m e n í** tak, že **žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.**

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 4S 315/2010-58 zo dňa 9. decembra 2011 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia právoplatného rozhodnutia žalovaného č. SP/2285/2008/27/JF-66 zo dňa 19. decembra 2008, ktorým bolo vydané stavebné povolenie na stavbu „BOD, s.r.o. Administratívno-prevádzkový objekt“ v členení na stavebné objekty SO.01 Administratívno-prevádzkový objekt, SO.03 Prípojka plynu, SO.04 Prípojka vody, SO.06 VN prípojka, SO.07 NN rozvod, SO.08 Vonkajšie areálové osvetlenie pre stavebníka BOD, s.r.o.; stavba má byť umiestnená v Bratislave, na Majerskej ulici, pozemkoch parc. č. X. a X., s prípojkami inžinierskych sietí na parcele č. X., k.ú. V.. Žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 330,98 € do troch dní na účet jeho právneho zástupcu.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že v čase konania o proteste prokurátora je predmetná stavba v štádiu rozostavanosti, t.j. stavebník sa stal vlastníkom rozostavanej nehnuteľnosti, prebieha dodatočné stavebné konanie, ktoré by stratilo zrušením stavebného povolenia význam. Krajský súd nemal zo strany žalobcu preukázané, že práva stavebníka nadobudnuté dobromyseľne na základe stavebného povolenia by boli vyhovením žaloby čo najmenej dotknuté a žalobca neposudzoval danú vec s prihliadnutím na zákonnú podmienku vyjadrenú v § 249 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Z obsahu spisu je nepochybné, že v čase podania žaloby boli už vykonané stavebné práce. Účelom § 249 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku je zámer, aby rozsah zásahu do práv nadobudnutých v dobrej viere bol čo najmenší v porovnaní s výsledkom zamýšľaným žalobou, v dôsledku čoho je nutné posúdiť, či v prípade úspechu prokurátora v konaní nedôjde k šikanóznemu uplatňovaniu práva smerom k dotknutému účastníkovi správneho konania. Tvrdenie prokurátora, že práva nadobudnuté v dobrej viere, ak súvisia s napadnutým rozhodnutím správneho orgánu, sú čo najmenej dotknuté, je podmienkou predstavujúcou osobitnú náležitosť žaloby (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/440/2009). Z obsahu žaloby však nie je zrejmé, ako žalobca dospel k záveru, že v stavebnom konaní boli opomenuté subjekty, ktoré mali byť účastníkmi stavebného konania. Pre status účastníka stavebného konania nepostačuje len existencia vlastníctva susednej nehnuteľností (pozemku alebo stavby), ale súčasne aj možnosť dotknutia (ovplyvnenia) ich práv. Žalobca popri konštatovaní porušenia procesných práv vlastníkov susedných stavieb na pozemkoch, ktoré nehraničia s pozemkom stavebníka,

na ktorom sa realizuje stavba, nekonkretizoval, akým spôsobom by stavbou mohli byť dotknuté práva vlastníkov susedných stavieb a či takáto možnosť a aká vôbec existuje. Na základe tohto dôvodu teda nemožno usúdiť, na základe akých dôvodov žalobca dospel k inému určeniu okruhu účastníkov konania ako správny orgán. Jeho tvrdenie v tomto smere bolo len zovšeobecňujúce, bez konkretizácie porušeného práva.

Krajský súd odôvodnil priznanie náhrady trov konania žalovanému jeho úspechom v konaní a ustanovením § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku; pri výpočte vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Proti tomuto rozsudku v oboch výrokoch podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok v zamietajúcej časti zmeniť, rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, v časti výroku o trovách konania navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žiadnemu z účastníkov nepriznať trovy konania. Žalobca uviedol, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ustanovenie § 249 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku síce stanovuje povinnosť prokurátorovi, aby pri podaní návrhu podľa § 35 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona dbal o to, aby práva nadobudnuté v dobrej viere boli čo najmenej dotknuté, avšak nestanovuje prokurátorovi povinnosť výslovne uviesť priamo do žaloby skutočnosť, že dbal pri podaní žaloby o to, aby práva nadobudnuté v dobrej viere boli čo najmenej dotknuté. Prokurátorovi bolo z administratívneho spisu zrejmé, že stavba je už v štádiu rozostavanosti, ale tiež mu bolo zrejmé, že stavebník porušil stavebné povolenie, keď namiesto stavby s dvoma nadzemnými podlažiami, stavia stavbu s tromi nadzemnými podlažiami; na stavbe vykonáva aj iné práce, ktoré nie sú uvedené v stavebnom povolení, rozsahom vykonaných stavebných prác teda prekročil rozsah stavebného povolenia. Stavebníkovi bolo pri vydávaní žalobou napádaného stavebného povolenia zrejmé, že stavebné povolenie nevychádza z územného rozhodnutia a že je ním porušený zákon, najmä § 62 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon). Preto už len z tohto titulu nemožno tvrdiť, že zo strany stavebníka došlo k nadobudnutiu práv v dobrej viere. Stavebník vedome a úmyselne nerealizoval stavebné práce v súlade so stavebným povolením. Teória krajského súdu, že vyhovením žalobe v prípade, ak stavebník začal so stavbou a vzniká mu k nej vlastnícke právo, by mohlo dôjsť k zásahu do dobromyseľne nadobudnutých práv až k šikanóznemu uplatňovaniu práv,

háji stavebníka hrubo potláča verejný záujem. Je všeobecne známe, že každý stavebník začne so stavbou a stavebnými prácami ihneď po právoplatnosti stavebného povolenia. Preto by nikdy nebolo možné v stavebných konaniach podať žalobu zo strany prokurátora, pretože kým by stavebný úrad rozhodol o proteste prokurátora stavba môže byť aj postavená a pripravená na kolaudáciu.

Žalobca v odvolaní súhlasil s krajským súdom, že nie každý vlastník susednej nehnuteľnosti musí byť účastníkom stavebného konania. Na druhej strane žalobca tvrdí, že v žalobe popísal a špecifikoval vlastníkov konkrétnych pozemkov označených parcelným číslom. Do stavebného konania boli pojatí vlastníci nehnuteľností ako účastníci, ktorých nehnuteľnosti sa nachádzajú v oveľa väčšej vzdialenosti ako nehnuteľností vlastníkov, ktorí neboli účastníkmi konania. Prokurátor však nevie a nemôže konkretizovať presne, ako môžu byť dotknuté práva vlastníkov nehnuteľností, ktorí neboli pojatí medzi účastníkov konania. Dopad sa zisťuje až v stavebnom konaní, v ktorom takýto vlastník uplatní svoje námietky s navrhovanou stavbou. Ďalej argumentoval, že stavebné povolenie nevychádza z predchádzajúceho územného rozhodnutia – rozhodnutia o umiestnení stavby č. ÚR/79/2008/2/JF-77 zo dňa 10. apríla 2008.

Žalobca v odvolaní namietal aj správnosť výroku o náhrade trov konania, keď žalobcu v postavení prokurátora zaviazal uhradiť trovy konania žalovanému. Zásada úspešnosti sa v správnom súdnictve nevzťahuje na žalovaného, ale len na žalobcu. Krajský súd mal postupovať podľa § 146 ods. 1 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak sa konanie začalo na návrhu prokurátora. Navyše, žalovanému neúčelne a zbytočne vznikli trovy konania, keď využil služby advokáta, pričom zamestnáva na svojom úrade právnik.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru, ak rozhodnutie, ktorým je povolená stavba, nadobudne právoplatnosť a vykonateľnosť, stavebník nadobúda na základe individuálneho správneho aktu subjektívne právo realizovať stavbu. Žaloba prokurátora neobsahuje tvrdenie o tom, z akých dôvodov verejný záujem vyžaduje preskúmanie rozhodnutia žalovaného s poukazom na práva nadobudnuté v dobrej viere stavebníkom. Preto podľa názoru žalovaného nebol prokurátor oprávnený podať žalobu podľa § 35 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalší účastník konania spoločnosť BOD, s.r.o. navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Stotožnil sa s právnym názorom krajského súdu, najmä s tým, že v žalobe absentujú náležitosti žaloby podanej prokurátorom. Podľa jeho názoru žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti a nepredložil žiadne dôkazy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v zamietajúcej časti rozsudku krajského súdu nie je dôvodné, odvolanie voči výroku o náhrade trov konania je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, zistil, že stavebný úrad Mestská časť Bratislava – Vrakuňa rozhodnutím č. SP/2285/2008/27/JF-66 zo dňa 19. decembra 2008 vydal stavebné povolenie na stavbu „BOD, s.r.o. Administratívno-prevádzkový objekt“ v členení na stavebné objekty SO.01 Administratívno-prevádzkový objekt, SO.03 Prípojka plynu, SO.04 Prípojka vody, SO.06 VN prípojka, SO.07 NN rozvod, SO.08 Vonkajšie areálové osvetlenie pre stavebníka BOD, s.r.o.; stavba má byť umiestnená v Bratislave, na Majerskej ulici, pozemkoch parc. č. X. a X., s prípojkami inžinierskych sietí na parcele č. X., k.ú. V. spolu s podmienkami pre realizáciu stavby uvedenými na stranách 2-5 stavebného povolenia. Stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť 7. januára 2009.

Stavebník stavebnému úradu dňa 9. marca 2009 oznámil začatie stavebných prác odo dňa 11. februára 2009.

Proti stavebnému povoleniu č. SP/2285/2008/27/JF-66 zo dňa 19. decembra 2008 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II protest č. Pd 36/10 zo dňa 3. mája 2010. V proteste citoval ustanovenia § 39, § 39a, § 59, § 60, § 61, § 62, § 66, § 139 ods. 2 písm. d/ stavebného zákona, § 3 ods. 1 až ods. 4 Správneho poriadku. Podľa názoru prokurátora sa stavebný úrad citovanými ustanoveniami neriadil. Stavebný úrad bol povinný v stavebnom

konaní skúmať, či predložená dokumentácia spĺňa podmienky o umiestnení stavby, najmä dĺžka administratívno-prevádzkového objektu je vo výmere 92,4 m, ale v projektovej dokumentácii je už 93,38 m. Stavbou má byť zastavaná plocha 1823 m² avšak podľa projektovej dokumentácie predloženej v stavebnom konaní má byť stavbou zastavaná plocha vo výmere 1862 m². Podobne sa líši aj obstavaný priestor, keď podľa rozhodnutia o umiestnení stavby má mať 17430 m² a podľa projektovej dokumentácie predloženej v stavenom konaní už má mať 17587 m². Ďalšou námietkou prokurátora bol okruh účastníkov stavebného konania. Stavebný úrad sa neriadil ustanovením § 59 ods. 1 stavebného zákona – ako účastníkov konania označil vlastníkov len tých pozemkov, ktoré majú spoločnú hranicu s pozemkami, na ktorých má byť objekt umiestnený. Stavebný úrad však nezobral do úvahy aj vlastníkov pozemkov a susediacich stavieb, ktorí síce nemajú spoločnú hranicu s pozemkami, na ktorých má byť objekt umiestnený, ktorých práva však môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté – špecifikoval ich ako vlastníkov pozemkov a stavieb na pozemkoch s parc. č. X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X. a X. v k.ú. V..

Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím č. A-2010/1829-MIK zo dňa 3. augusta 2010 nevyhovelo protestu prokurátora. Prokurátor následne podal žalobu v zmysle ustanovenia § 35 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa ustanovenia § 35 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku prokurátor môže podať návrh na začatie konania, ak ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v prípadoch, v ktorých sa nevyhovelo protestu prokurátora a za podmienok uvedených v tomto zákone. Následne z ustanovenia § 249 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že prokurátor pri podaní návrhu podľa § 35 ods. 1 písm. b/ dbá o to, aby práva nadobudnuté v dobrej viere boli čo najmenej dotknuté.

Žaloba prokurátora predstavuje mimoriadny prostriedok preskúmania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov z toho hľadiska, že sám účastník sa necíti ukrátený na svojich právach a takúto žalobu nepodal. Prokurátor teda nie je účastníkom stavebného konania a ani osobou, ktorá by bola vo svojich právach priamo alebo podľa svojho tvrdenia dotknutá. Preto ho zákon prostredníctvom ustanovení § 35 a § 249 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku striktne obmedzuje pri podaní žaloby v správnom súdnictve tak, aby iba výnimočne zasiahol do právnych vzťahov, ktoré sú predmetom prieskumu v tomto konaní. Pri podávaní žaloby je nutné, aby prokurátor každý prípad posudzoval so zreteľom na všetky okolnosti a v zmysle

proporcionality výsledku zamýšľaného žalobou a práv účastníka nadobudnutých v dobrej viere. Na základe toho rozsah zásahu do práv nadobudnutých v dobrej viere musí byť čo najmenší v porovnaní s výsledkom zamýšľaným žalobou. Treba preto posúdiť, či v prípade úspechu prokurátora v súdnom konaní nedôjde k šikanóznemu uplatňovaniu práva smerom k dotknutému účastníkovi správneho konania.

Zo systematického zaradenia odseku 3 do ustanovenia § 249 Občianskeho súdneho poriadku, upravujúceho začatie konania (odsek 1) a osobitné náležitosti žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu (odsek 2), vyplýva, že povinnosť prokurátora dbať o to, aby práva nadobudnuté v dobrej viere boli čo najmenej dotknuté, ustanovenú v odseku 3, je potrebné považovať za osobitnú náležitosť žaloby podanej prokurátorom podľa § 35 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/187/2010 z 20. júla 2011, sp. zn. 1Sžr/111/2011 z 3. apríla 2012, sp. zn. 5Sžo/100/2010 z 22. júna 2010, sp. zn. 8Sžo/440/2009 z 18. marca 2010).

Prvá podmienka zachovávanía práv nadobudnutých účastníkmi v dobrej viere orgánmi prokuratúry, ktorá je materiálnou podmienkou aktívnej legitímácie, je pre súdny prieskum rozhodujúca a predstavuje verejný záujem na stabilite právnych vzťahov a ich ochrane. Na základe novely Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 501/2001 Z. z. návrh prokurátora podľa § 35 ods. 1 písm. b/ už nemusí obsahovať odôvodnenie verejného záujmu na podaní správnej žaloby. Požiadavka, že pri podávaní takéhoto návrhu prokurátor dbá na minimálnu mieru zásahu do dobromyseľne nadobudnutých práv, zostáva zachovaná.

Právo stavebníka stavbu realizovať na základe právoplatného a vykonateľného stavebného povolenia a nadobudnúť k stavbe vlastnícke právo je právom nadobudnutým v dobrej viere. V predmetnej veci aj s ohľadom na to, že stavba sa v čase podania protestu prokurátora už realizovala. Námietka žalobcu, že stavebník realizoval stavbu v rozpore so stavebným povolením, je v tomto preskúmovacom konaní bez zásadného významu, pretože stavebník je za realizovanie stavby v rozpore so stavebným povolením sankcionovateľný v osobitnom konaní o správnom delikte v zmysle ustanovenia § 106 stavebného zákona a nie v konaní o vydanie stavebného povolenia. Nemožno tiež dospieť k záveru, že porušovanie podmienok stavebného povolenia stavebníkom, predstavuje dôvod zrušenia samotného stavebného povolenia. Zrušením stavebného povolenia by došlo k zásahu do práv stavebníka

nadobudnutých v dobrej viere na základe právoplatného a vykonateľného stavebného povolenia.

Stavebný úrad má v stavebnom konaní pri preskúvaní súladu predloženej dokumentácie a územného rozhodnutia voľnú úvahu (§ 62 ods. 1 písm. a/ stavebného zákona). Ak by sa dokumentácia čo aj len v minimálnych častiach odlišovala od územného rozhodnutia stavebný úrad postupom podľa ustanovenia § 62 ods. 4 stavebného zákona je povinný preskúmať, či táto skutočnosť neohrozuje verejné záujmy chránené stavebným zákonom alebo osobitnými predpismi alebo neprimerane obmedzuje či ohrozuje práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí. Ak stavebný úrad zistí, že dochádza k ohrozeniu verejného záujmu alebo práv a oprávnených záujmov účastníkov vo väčšom rozsahu, potom žiadosť o stavebné povolenie zamietne (§ 62 ods. 4 stavebného zákona). Ak takéto ohrozenie nezistí, môže vydať stavebné povolenie. Tak tomu bolo aj v predmetnej právnej veci. Stavebný úrad preto nepochybil, keď vydal žalobou napadnuté stavebné povolenie.

Pri určovaní okruhu účastníkov stavebného konania je potrebné postupovať podľa § 59 v spojení s § 139 stavebného zákona. Účastníkmi stavebného konania boli stavebník (BOD, s.r.o.) a vlastníci susedných pozemkov a stavieb na nich, ktoré majú spoločnú hranicu s pozemkami, na ktorých má byť objekt umiestnený (AVE Bratislava, s.r.o., Istrometal DM, s.r.o., I. L. K., Hlavné mesto SR Bratislava), projektant (I. A. P. S.), Mestská časť Bratislava – Vrakuňa. Prokurátorom namietaný okruh subjektov, ktorí mali byť podľa jeho názoru účastníkmi stavebného konania, však v stavebnom konaní svoju absenciu ničím nenamietali, v stavebnom konaní neboli aktívni, nedomáhali sa svojich práv, ktoré by im ako možným účastníkom stavebného konania stavebný zákon poskytoval. Odvolací súd z kópie katastrálnej mapy zistil, že medzi pozemkami, na ktorých sa má stavba realizovať, a pozemkami, na ktoré poukazuje prokurátor a ktorých vlastníci mali byť podľa jeho názoru účastníkmi stavebného konania, sa nachádza ďalší pozemok s parc. č. X.. Prokurátor si navyše v podanom proteste a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu protirečí, keď v proteste uviedol, že účastníkmi stavebného konania boli okrem stavebníka a projektanta len vlastníci bezprostredne susediacich pozemkov a stavieb, a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu uviedol, že účastníkmi stavebného konania boli okrem stavebníka a projektanta aj vlastníci parciel, ktoré sú vo väčšej vzdialenosti ako parcely, ktorých vlastníci mali byť podľa jeho názoru účastníkmi stavebného konania.

Ak podmienka dobrej viery pri nadobudnutí práv vyplývajúcich z právoplatného a vykonateľného stavebného povolenia nebola žalobcom hodnoverne spochybnená a tí, ktorých sa žalobcom tvrdené porušenie zákona týka, na porušenie nepoukazujú, nepovažujú sa za účastníkov stavebného konania, potom pokus prokuratúry o zrušenie stavebného povolenia nespĺňa podmienky zákona (§ 249 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Krajský súd preto nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol.

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 315/2010-58 zo dňa 9. decembra 2011 v časti výroku o zamietnutí žaloby žalobcu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 315/2010-58 zo dňa 9. decembra 2011 v časti výroku o náhrade trov konania je však dôvodné. Krajský súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania nesprávne aplikoval zásadu úspechu, pretože mal postupovať podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, a mal zohľadniť, že konanie sa začalo na návrh prokurátora. O náhrade trov konania mal rozhodnúť tak, že žiadnemu z účastníkov neprizná právo na náhradu trov konania. Na margo zásady úspechu v správnom súdnictve Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že sa vzťahuje len na žalobcu (§ 250k Občianskeho súdneho poriadku); žalovanému, a to ani vtedy, keby mal úspech v konaní, náhrada trov konania neprináleží (§ 250k Občianskeho súdneho poriadku). Krajský súd aj v tomto aspekte nesprávne aplikoval zásadu úspechu v konaní. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 220 v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta a § 146 ods. 1 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 315/2010-58 zo dňa 9. decembra 2011 v časti výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho

konania podľa jeho výsledku, ak sa konanie začalo na návrh prokurátora, pričom prvostupňové a druhostupňové súdne preskúmovacie konanie tvoria jeden celok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 30. januára 2013

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská